יעקב הצייד

ה. פייל

היה פעם צייד מקצועי צעיר בשם יעקב באום, שחי עם אמא שלו בעיר קטנה. יום אחד הוא אמר יעקב לאמו "אמא, אני רוצה לשאת לאישה את בתו של ראש העיר שלנו."

אמו של יעקב חשבה שהוא השתגע "מה?" אמרה "להתחתן עם בתו של ראש העיר! שמע-נא. רבים רוצים בכך ומחזרים אחריה, אבל אבא שלה לא מסכים!" זה מה שאמא של יעקב אמרה. אבל יעקב לא רצה לשמוע. הוא ביקש שאמא שלו תלך לראש העיר ותבקש את אישורו לחתן את בנה יעקב עם גרטכן, בתו. אחרי בקשות רבות אמא של יעקב הסכימה והלכה לשם, למרות שפקפקה מאוד בתוצאות בקשתה.

"אז יעקב שלך רוצה את גרטכן לאישה?" אמר ראש העיר.
כן, זה מה שיעקב מבקש.
"והוא צייד מקצועי?" שאל ראש העיר.
כן, הוא צייד מצוין.
"טוב" אמר ראש העיר "אז אמרי ליעקב שאם הוא יצליח להוריד בירי שפם מארנבת מדלגת, אבל בלי לפצוע אותה, אז הוא יוכל לקבל את גרטכן לאישה. נראה האם הוא צייד כשרוני כזה."
אמו של יעקב חזרה הביתה וחשבה "עכשיו יעקב יפסיק לנדנד".
"כן" אמר יעקב אחרי ששמע מה רוצה ראש העיר "זה דבר קשה, אבל עם קצת אמון אפשר לעשות." הוא שם את רובהו על כתפו ויצא ליער כדי להתאמן היטב ולהיות צייד כשרוני, כפי שרוצה ראש העיר.
הוא הלך ביער ושם פגש אדם זר, גבוה ולבוש כולו באדום.
"לאן אתה הולך, יעקב?" שאל הזר הגבוה, שקרא ליעקב בשמו כאילו זה עתה אכלו מרק מאותה הצלחת.
"אני הולך להתאמן כדי להיות צייד כשרוני, כזה שיצליח להוריד בירי שפם מארנבת המדלגת, בלי לפצוע אותה"

אמר יעקב.
"זו משימה קשה" אמר הזר הגבוה.
כן, יעקב יודע שזו משימה קשה ולכן הוא הולך להתאמן בירי.
"ומה תיתן לי כדי שאלמד אותך להיות צייד מוצלח

כזה?" שאל הזר הגבוה.
"מה תרצה לקבל כדי ללמד אותי?" שאל יעקב. הוא שם לב כי לזר, במקום כף רגל אחת, יש פרסת סוס, והמראה של הזר נראה לו מוזר.
"הו, אינני רוצה הרבה" אמר הזר הגבוה "רק תחתום לי כאן, על הנייר הזה. זה הכל."

ומה כתוב שם? רצה לדעת יעקב. הוא לא מוכן היה לחתום בלי לדעת מה כתוב על הנייר.
לא כתוב שם הרבה, רק דבר קטן. רק שכעבור עשר שנים, כאשר הזר יבוא אליו, יעקב מבטיח ללכת אתו לאן שזה לא יהיה.
יעקב התלבט וגירד את ראשו כי הדבר לא מצא במיוחד חן בעיניו ובסוף אמר "טוב, אחתום, אבל בתנאי אחד."
האיש באדום החמיץ את פניו, כאילו שתה זה עתה בירה חמוצה, כששמע "תנאי" כי לא אהב את צליל המילה הזו. "אז מה התנאי?" שאל בסוף.
"רק זה" אמר יעקב "שתשרת אותי עשר שנים ובתום הזמן הזה אשאל אותך שאלה. ואם לא תדע תשובה עליה, ההסכם שלנו יתבטל."
או, רק זה, האיש באדום מוכן לתנאי כזה. הוא יודע להשיב על כל שאלה.
הוא לקח את הרובה של יעקב ונשף לתוך הקנה.
"עכשיו אתה צייד כשרוני כפי שרק יכול להיות" אמר.
"אז צריך לנסות" אמר יעקב והם הלכו לתוך היער וחיפשו פעם כאן ופעם שם עד שקפצה לפניהם ארנבת.
"אש!" קרא הזר ויעקב ירה.
קליפ! שפם של הארנבת נחתך כמו במספריים והיא

רצה משם ללא שפם.
"אכן" אמר יעקב "עכשיו אני באמת צייד מוצלח."
ואז נתן לו הזר עוד משרוקית עצם קטנה ואמר לצפצף בה כל פעם שיעקב יזדקק לו. אז יעקב חתם על הנייר והם נפרדו.
אחרי שיעקב שב הביתה הוא ניקה אבק מנעליו, צחצח אותן יפה ושם את פעמיו לביתו של ראש העיר.
"מה שלומך, יעקב?" שאל ראש העיר.
"מצוין" ענה יעקב.
"אתה צייד כשרוני?" אמר ראש העיר.
כן, יעקב עכשיו צייד מצוין. אבל ראש העיר רוצה הוכחה לכך. אז אולי יעקב יכול להוריד ביריה נוצה אחת מזנבו של העורב, שעף שם מעל העצים?
הו, אין דבר קל יותר. יעקב הרים את הרובה שלו ולחץ על ההדק. "בום!" ירה הרובה ונוצה אחת מזנב בעורב נפלה יש לפני ראש העיר והעורב עף משם מהר. ראש העיר התפלא והתפלא. עוד לא ראה ירי כזה.
"אז עכשיו אני יכול לשאת את גרטכן?" שאל יעקב.
ראש העיר התחיל להתגרד בראשו. לא! יעקב לא יכול להתחתן עם בתו כי הוא, ראש העיר, נשבע פעם שהאיש שיתחתן עם בתו צריך להביא לו קודם מחרשה, שחורשת בעצמה, בלי סוס. אם יעקב יביא לו מחרשה

כזו, יוכל לשאת את גרטכן לאישה. זה מה שאמר ראש העיר.
יעקב לא ידע, אולי יש מחרשה כזו ואולי אין, אבל אם יש כזו, הוא בוודאי יוכל להשיג אותה. הוא הלך הביתה וראש העיר האמין שלא יראה אותו יותר.
אבל יעקב הלך מאחורי הבית, הוציא את המשרוקית שנתן לו הזר באדום ושרק בה. ומיד עמד לפניו הזר,

כאילו הופיע משום מקום.
"מה תרצה, יעקב?" שאל.
"אני זקוק למחרשה שחורשת בעצמה, בלי סוס" אמר יעקב.
"מיד" אמר האיש באדום. הוא שם את ידו בכיס והוציא משם מחרשה קטנה ויפה, שעוד לא ראיתם כזו. הוא שם אותה על הארץ והיא התחילה לגדול ונעשתה כמו זו שבתמונה. "לחרוש!" אמר ונעלם.
יעקב שם ידיו על המחרשה והיא התחילה לרוץ כמו הסייח של ג'ון סטורמווטר, ויעקב אחריה. מחצר ביתו ולאורך הכביש ועד ביתו של ראש העיר, רצה המחרשה והשאירה אחריה תלם עמוק באדמה חומה.
ראש העיר ראה אותם מתקרבים והפתח רחב את עיניו. הוא עוד לא ראה דבר כזה בכל חייו.
"ועכשיו אני מבקש את ידה של גרטכן" אמר יעקב.
אבל ראש העיר התלבט והתלבט וגירד שוב את ראשו.
לא, יעקב לא יכול לשאת את בתו, כי ראש העיר תמיד אמר שמי שיתחתן עם גרטכן צריך להביא לו קודם ארנק שבו תהינה שתי אגורות, ושהוא לא יתרוקן אף פעם, כמה אגורות שלא יוציאו ממנו.
יעקב לא ידע. אולי יש ארנק כזה ואולי לאו, אבל אם יכול להיות כזה, הוא בוודאי ישיג אותו.
הוא הלך שוב הביתה ובחצר האחורית צפצף במשרוקית העצם ושוב הזר באדום הופיע לפניו.

"מה תרצה עכשיו?" שאל.
"אני רוצה ארנק, שבו תהינה תמיד שתי אגורות בפנים, כמה שלא אוציא ממנו."
"מיד" אמר הזר האדום. הוא שם יד בכיסו והוציא משם ארנק משי יפהפה שבו צלצלו שתי אגורות. הוא נתן ליעקב את הארנק ונעלם שוב.
יעקב הוציא מהארנק אגורה אחרי אגורה ושם אותן בכובע שלו, וכמה שלא הוציא תמיד נשארו בארנק עוד

שתי אגורות, עד שכל כובעו של יעקב נתמלא אגורות.
וי! כמה הייתי רוצה שיהיה לי ארנק כזה!
ואז הוא הלך שוב לביתו של ראש העיר, כשראשו גבוה, כמו כל איש שלא חסר לו כסף.
ראש העיר אמר שהארנק הוא יפה מאוד, אבל האם הוא יכול לעשות את הנדרש?
ויעקב הראה לו זאת. הוא התחיל להוציא אגורות מהארנק ולמלא בהן את הסירים והכדים בביתו של ראש העיר עד שלא נשאר מקום לכך. ועכשיו הוא יכול לשאת את גרטכן?
כן, יכול! כך אמר ראש העיר, כי מי לא ירצה שיהיה לו חתן שיישאר לו תמיד יותר כסף בארנק מאשר הוא יכול להוציא ממנו.
וכך התחתן יעקב עם גרטכן, ועם הארנק והמחרשה המיוחדת הם ניהלו חיים טובים.
עברו ימים ושנים ובסוף עשר שנים הגיע זמן שהאיש באדום יבוא לקחת את יעקב אליו. כשיעקב נזכר בדבר נעשה לו קשה על הנשמה והוא התהלך מדוכא וחמור פנים.
בסוף גרטכן שאלה "יעקב, מדוע פניך חמורות כל כך?"
"או, זה לא כלום!" ענה יעקב.
אבל אישתו לא ויתרה והיא שאלה ונדנדה עד שהוא סיפר לה הכל ואמר שכבר למחרת יבוא האיש הגבוה הלבוש באדום לקחת אותו לשרותו. אלא אם יעקב יוכל לשאול אותו שאלה שהאיש לא ידע לענות עליה.
"פוי!" אמרה גרטכן "וזה הכל? אז אין לך מה לדאוג, כי אני אוציא אותך מהצרה הזו בקלות."
ואז היא אמרה ליעקב שלמחרת עליו לעשות כך וכך והיא בינתיים תעשה כך וכך ובסוף הם יערמו על האיש באדום.
ולמחרת גרטכן הלכה למזווה ומרחה את עצמה כולה בדבש. אחר כך היא חתכה פתח בכסת והתגלגלה כולה בנוצות.
ובצהריים הופיע האדום. "רפ-רפ-רפ" הוא דפק בדלת.
"אתה מוכן לבוא אתי עכשיו, יעקב?" שאל.
כן, יעקב מוכן, אבל הוא מבקש עוד רק טובה אחת קטנה.
"מה תרצה?" שאל האיש האדום.
"רק זה" ענה יעקב "לפני שאלך אתך הייתי רוצה לירות עוד פעם אחת מהרובה הישן שלי."
או, אם זה הכל, אז אין בעיה. בוא ונלך לשדה. והם יצאו ביחד, זה בצד זה, בשקט ובשלווה, כאילו היו אחים

מלידה.
והנה עף שם דרור לפניהם. "תצוד את הדרור!" אמר האיש האדום.
"לא, הוא קטן מדי" אמר יעקב.
הם הלכו הלאה וראו עורב עף "תצוד את העורב" אמר האדום.
"לא" ענה יעקב "הוא שחור מדי."
וכשהגיעו לשדה חרוש ראו פתאום משהו שמדלג על התלמים ונראה כמו ציפור ענקית. זאת הייתה גרטכן. הנוצות נדבקו לדבש שעליה והיא באמת נראתה כמו ציפור גדולה.
"תצוד, תצוד אותו!" קרא האיש באדום ומחאה כפיים.
"כן" אמר יעקב "את זה אני אצוד" והרים את הרובה.
אבל כעבור רגע הוריד אותו שוב. "אבל בעצם מה זה?" אמר.
האדום מצמץ בעיניו והסתכל והתבונן, אבל לא יכול היה לומר מה מקפץ שם בשדה.
"לא חשוב מה זה" אמר "רק תירה עליו. אני מוכרח ללכת כבר."
"בסדר! אבל מה זה?" אמר שוב יעקב.
האדום הסתכל והסתכל אבל לא יכול היה לדעת טוב

יותר מקודם. "רק תצוד אותו ונגמור עם זה, כי מחכים לי בבית."
"כן ידידי" אמר יעקב "כל זה יפה מאוד. רק תגיד לי מה זה, ואני יורה מיד."
"ברקים ורעמים!" קרא האדום "אינני יודע מה זה!"

"אז הסכם שלנו מבוטל" אמר יעקב "כי אינך יכול לענות
על השאלה שלי. עכשיו תסתלק מכאן!"
והאדום נאלץ לעזוב את יעקב. הוא עף דרך הגבעות
והעמקים ונהם כמו פר.
יעקב לקח את גרטכן והם חזרו הביתה שמחים
ומרוצים.

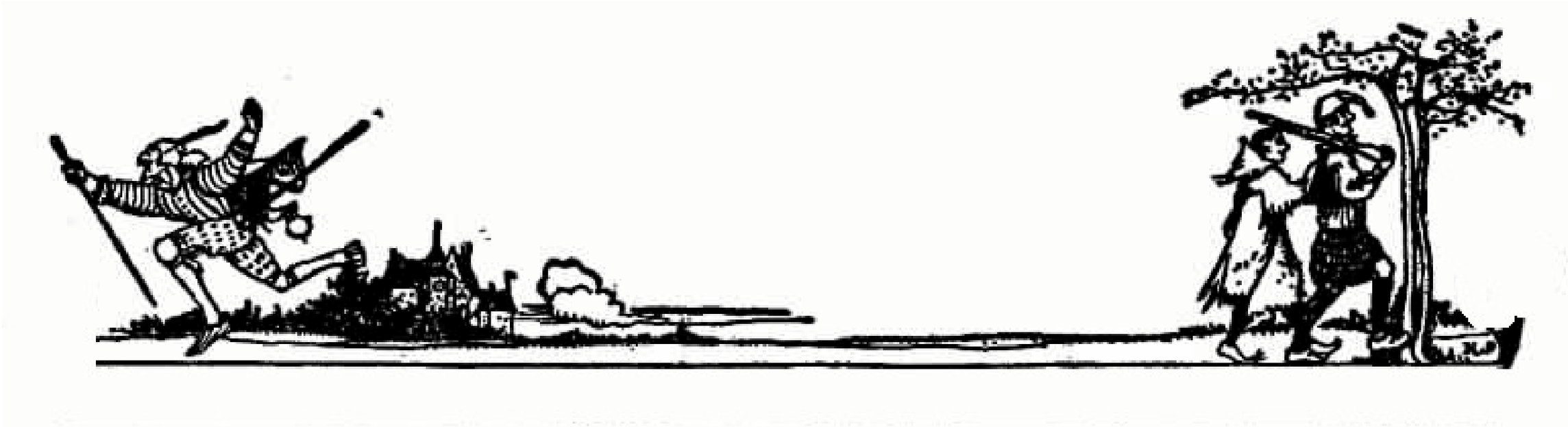

*

והמסקנה מכאן, שלא פעם הגבר נופל בפח ויוצא משם
רק בעצתו של האישה שלו.